

๒๖

มหาสมุทสูตร ครึ่งที่ ๒ (ตอนรายนาม เหล่าเทวา)

สติของชนเหล่าใด เล่นไปแล้วในพระพุทธเจ้าเป็นนิตย์
ทั้งกลางวัน และกลางคืน ชนเหล่านั้น เป็นสาวกของพระโคตม
ตั้งอยู่ด้วยดีในกาลทุกเมื่อ

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าท้าว)

๒๓๑

ดวงใจที่ได้รับการฝึกฝนอบรมให้หยุดนิ่งอยู่ที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ จะเป็นใจที่ใสสะอาดบริสุทธิ์ เมื่อมีใจสะอาดย่อมสามารถดำเนินจิตเข้าสู่เส้นทางสายกลางภายในได้อย่างง่ายดายทางสายกลางเป็นเส้นทางเอกสายเดียวที่มีความสำคัญยิ่งต่อชีวิต เพราะจิตที่เข้ากลางได้ จึงจะหลุดพ้นจากกิเลสอาสวะทั้งปวง จิตที่หยุดนิ่งดีแล้ว จะได้รับความสุขที่เที่ยงแท้ถาวรที่ไม่มีทุกข์เจือปน ดังนั้นให้หมั่นฝึกทำใจหยุดใจนิ่งกันทุกๆ วัน

มีวาระพระบาลีใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ความว่า

“สุปปพุทธํ ปพฺขณฺติ สทา โคตมสาวกา
เยสํ ทิวา จ รตฺโต จ นิจฺจํ พุทฺธคตา สติ

สติของชนเหล่าใด เล่นไปแล้วในพระพุทธเจ้าเป็นนิตย์ ทั้งกลางวัน และกลางคืน ชนเหล่านั้น เป็นสาวกของพระโคตม ตื่นอยู่ด้วยดีในกาลทุกเมื่อ”

การมีใจสงบไปในพระพุทธเจ้าอยู่เนื่องนิตย์ เป็นสิ่งที่ควรค่าแก่การยกย่องสรรเสริญอย่างยิ่ง บุคคลใดหมั่นระลึกรู้ถึงพระพุทธเจ้า มีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ บุคคลนั้นได้ชื่อว่าเป็นผู้ไม่ประมาทในการดำเนินชีวิต จะทำให้สภาวะจิตของบุคคลนั้นถูกยกให้สูงขึ้นไปตามลำดับ จนมีใจที่ผ่องใสบริสุทธิ์ ติดแน่นอยู่ในกลางองค์พระธรรมกาย และจะมีความสุขในการเจริญพุทธธานุสติ

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าเทวดา)

๒๓๒

เหมือนเหล่าเทวาททั้งหลายที่หลวงพ่อดำนำมาเล่าในตอนที่แล้ว เหล่าเทวดาในหมื่นจักรวาลต่างมาประชุมรวมกัน เพื่อที่จะฟังธรรมจากพระผู้มีพระภาคเจ้า มากันชนิดที่ว่ามืดฟ้า มัวดิน เต็มจักรวาลไปหมด แม้ที่ว่างขนาดเพียงแค່ปลายขนทราย ที่อยู่เบื้องหน้าของพระผู้มีพระภาคเจ้าก็ยั้งอัดแน่นไปด้วยเทวดา

*ครั้งนี้หลวงพ่จะเล่าต่อจากคราวที่แล้ว คือหลังจากที่ **ท้าวมหาพรหมทั้งสี่** กล่าวสรรเสริญคุณของพระบรมศาสดา และพระสาวกทั้งหลายแล้ว พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงใช้พระญาณอันบริสุทธิ์ สำรวจดูตั้งแต่ภาคพื้นไปจนจรดขอบปากจักรวาล จากขอบปากจักรวาลจนจรดพรหมโลก ทรงทอดพระเนตรเห็นการประชุมที่หนาแน่นของเทวดาและพรหม จึงดำริว่า

สมาคมนีัใหญ่มาก แม้ญาณของเหล่าภิกษุทั้งหลายยังมองไม่ทะลุปรุโปร่งถึงจำนวนของเทวดาที่มาในวันนี้ เอาเถิด เราจะบอกพวกเธอเอง ทรงดำริเช่นนั้นแล้ว จึงตรัสเล่าถึงหมู่เทวาททั้งหลาย ที่มาประชุมรายล้อมพระตถาคตอย่างเนืองแน่นว่า

“ภิกษุทั้งหลาย เทวดาในหมื่นจักรวาลที่มาประชุมในวันนี้ ในอดีตของพระพุทธเจ้าที่ผ่านมา ก็ประชุมกันมากเท่านี้ แม้ใน

มหาสมณสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าเทวดา)

๒๓๓

อนาคตกาล เมื่อมีพระพุทธเจ้ามาตรัสรู้ ก็จะมีการประชุมใหญ่
เช่นนี้เหมือนกัน”

พวกเทวดาทั้งหลายที่มาในวันนี้มีหลายระดับ ที่มีบุญมาก
ก็ได้อยู่ข้างหน้า ที่มีบุญลดหลั่นลงมาก็ถอยออกไปเรื่อยๆ
บางองค์แม่มาก่อนใคร แต่เมื่อเทวดาผู้มีศักดิ์ใหญ่ที่มีบุญมาก
กว่ามา ก็ต้องถอยไปเรื่อยๆ จนไปยืนอยู่ที่มหาสมุทรก็มีพวก
เทวดาที่มีรัศมีน้อยต่างพากันคิดว่า พระผู้มีพระภาคเจ้าคงไม่
ทักทายพวกเราหรอก เพราะประทับอยู่ไกลเหลือเกิน คงจะทัก
ก็เพียงแค่ชื่อ และโคตรของทวยเทพชั้นผู้ใหญ่เท่านั้น

คิดอย่างนั้นต่างพากันนึกน้อยใจ (เทวดาน้อยใจเป็น
เหมือนกัน แต่คงแสดงออกได้ไม่มากหรอก เพราะกลัวจู้จี้
เหมือนกัน) พระบรมศาสดาทรงใช้เจโตปริยญาณตรวจดูความ
คิดของเหล่าเทวดาทั้งหลาย ทรงรู้วาระจิตของเทวดาเหล่านั้น
เหมือนสอดมือเข้าไปจับที่ดวงใจและเหมือนจับโจรได้ทั้งของกลาง
จึงทรงดำริว่า การที่เรากล่าวถึงเทวดาพวกหนึ่ง แต่ไม่กล่าวถึง
เทวดาอีกพวกหนึ่ง ใจของเหล่าเทวดาบางพวกจะไม่แค้นขึ้น
เอาเถิดเราจะกล่าวถึงชื่อ และโคตรของเหล่าเทพแม้ทั้งหมด
ทั้งชั้นผู้น้อย และชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งต่างมาจากทั่วสารทิศ ทั้งหมื่น
จักรวาล ให้ถ้วนทั่วทุกตัวตน

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าเทวา)

๒๓๔

พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ทรงมีสัพพัญญุตญาณรู้แจ้งหมด ทรงรู้สิ่งที่ชาวโลกรวมทั้งเทวดา และพรหมได้เห็น ได้ยิน ได้รู้ ทรงรู้แจ้งแทงตลอด ด้วยพระญาณของพระองค์ ดังที่พระผู้มีพระภาคเจ้าตรัสว่า “ภิกษุทั้งหลาย สิ่งใดที่ชาวโลกรวมทั้งเทวดา และพรหม ได้เห็น ได้ยิน ได้รู้ ได้รู้แจ้ง ได้ถึง ได้แสวงหา ได้ใช้ใจท่องเที่ยวไป เรารู้สิ่งนั้น เราเห็นสิ่งนั้น เราเข้าใจสิ่งนั้น อย่างแจ่มแจ้ง”

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงมีพระญาณบริสุทธิ์ จึงไม่มีอะไรที่จะมาขัดขวางการรู้การเห็นของพระองค์ได้ ทรงทำพวกเทวดาแม່ทั้งหมดที่ประชุมกันนั้น จัดเป็น ๖ กลุ่มตามอำนาจจิต คือ กลุ่มของเทวดาที่มีราคะจติมีประมาณเท่านี้ พวกโทสะจติ โมหะจติ ลัทธิจติ พุทธิจติ และวิตกจติมีอยู่ประมาณเท่านี้

เมื่อพระองค์ตรวจดูแล้ว ทรงตรัสกับภิกษุทั้งหลายว่า “ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ตอนนี้มีหมู่เทวามากันมากมาย พวกเธอจงรู้จักหมู่เทวดาเหล่านั้นเถิด”

ภิกษุเหล่านั้นฟังพระดำรัสของพระพุทธเจ้าแล้ว ต่างสอดญาณของแต่ละท่านไปดู เห็นพวกที่มีกายทิพย์ และที่เป็นอมนุษย์ แต่การเห็นไม่เท่ากัน ภิกษุบางกลุ่มเห็นได้ร้อยหนึ่งบ้าง บางกลุ่มเห็นได้แค่พันหนึ่งบ้าง บางกลุ่มเห็นได้เจ็ดหมื่นบ้าง บางกลุ่ม

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าเทวา)

๒๓๕

เห็นได้หนึ่งแสน บางกลุ่มเห็นได้ไม่มีที่สุด

พระบรมศาสดาทรงไคร่ครวญรู้เหตุนี้จึงตรัสว่า “ดูก่อน ภิกษุทั้งหลาย หมู่เทวดาที่มาชุมนุมกันมีมากมายเหลือเกิน ญาณของเธอเห็นได้ไม่เท่ากัน เราจึงบอกพวกเธอตามลำดับ ตอนนี้มียักษ์ ๗,๐๐๐ ที่เป็นภุมมเทวดา อาศัยอยู่ในกรุงกบิลพัสดุ์ มียักษ์ ๖,๐๐๐ ที่อาศัยอยู่ในเขาเหมวต ยักษ์ ๓,๐๐๐ ที่อาศัยอยู่ที่เขาสาคีรี ยักษ์เหล่านั้นรวมทั้งหมดเป็น ๑๖,๐๐๐ ตน มีผิวพรรณแตกต่างกัน มีฤทธิ์ มีอานุภาพ มีรัศมี มียศ มีใจยินดี มุ่งหน้ามาสู่ที่นี่ ซึ่งเป็นที่ประชุมแห่งภิกษุทั้งหลาย

มียักษ์อีก ๕๐๐ ตน อยู่ที่เขาวិศวามิตร ยักษ์ชื่อกุมภีร์ อยู่ในกรุงราชคฤห์ อาศัยเขาเวปุลละ ยักษ์มากกว่าแสนไปเฝ้า ยักษ์กุมภีร์นั้น แม้ยักษ์ชื่อกุมภีร์อาศัยอยู่ในกรุงราชคฤห์พร้อมกับบริวารก็ได้มาจนถึงนี้ พวกนาคที่อยู่ในสระชื่อนาภะ และอยู่ในเมืองไพสาลีพร้อมบริษัทแห่งตัจฉนาคราชก็มา พวกนาคตระกูลกัมพล และตระกูลอัสดรก็มา พวกนาคที่อยู่ที่ทำปายาคะ พร้อมกับหมู่ญาติก็มา พวกนาคในแม่น้ำยมุนา ตระกูลธตรัฐผู้มียศก็มา เอราวัณเทพบุตรก็มา”

พญาครุฑมาทางเวหาถึงท่ามกลางป่า พญาครุฑเหล่านั้น มีชื่อว่า จิตรสุบรรณ ได้มีการอภัยระหว่างพญาครุฑกับพวก

มหาสมัยสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าท้าว)

๒๓๖

พญานาค ซึ่งพระพุทธเจ้าได้ทรงกระทำความปลอดภัยให้พวกนาค และพวกครุฑหักทลายกันด้วยวาจาที่ไพเราะ ต่างมีพระพุทธเจ้าเป็นอารมณ์ จึงยุติศึกกันชั่วคราว พวกบริวารรับใช้ของมหาราชทั้งสี่ แต่ละองค์ต่างมีฤทธิ์มีเดชมีอานุภาพ มากันพร้อมหน้าพร้อมตา ต่างยินดีมุ่งหน้ามาสู่อริยสถาน ซึ่งเป็นที่ประชุมของภิกษุทั้งหลาย

แม้ท้าวมหาราชทั้งสี่ก็มา ตั้งแต่**ท้าวอตรฐ**ปกครองทิศตะวันออก ผู้เป็นอธิบดีของพวกคนธรรพ์ก็มาพร้อมบริวาร ส่วน**ท้าววิรุฬหก**ปกครองทิศใต้ เป็นอธิบดีของพวกครุฑก็มาพร้อมบุตรและบริวารเป็นจำนวนมาก **ท้าววิรุฬปักข์**ปกครองทิศตะวันตก เป็นอธิบดีของพวกนาค ก็มาพร้อมบุตร และบริวาร **ท้าวเวสสวัณ**ปกครองด้านทิศเหนือ เป็นอธิบดีของพวกยักษ์ ก็มาพร้อมบุตรและบริวาร **ท้าวมหาราชทั้งสี่** ยังทิศทั้งสี่โดยรอบให้รุ่งเรืองประทับอยู่ในป่าไถลักรุกกบิลพัสดุ์

เราจะเห็นว่า อานุภาพแห่งพระสัมมาสัมพุทธเจ้านั้น ก่อให้เกิดสันติภาพและสิ่งมหัศจรรย์มากมาย และยังสรรพลัตว์ให้เป็นหนึ่งเดียวกัน โดยทุกท่านมีใจมุ่งตรงต่อพระพุทธองค์ แม้ใจที่เป็นหนึ่งเดียวกันนี้ ก็สามารถก่อให้เกิดสันติสุขขึ้นมาในทันที ยิ่งได้ฟังธรรม พระธรรมก็มีอานุภาพยิ่งใหญ่ ที่จะสร้างสันติสุขให้บังเกิดขึ้นกับสรรพสัตว์ทุกหมู่เหล่า ทั้งมนุษย์ และ

มหาสมยสูตร ครั้งที่ ๒ (ตอนรายนามเหล่าเทวดา)

๒๓๓

อมนุษย์ รวมทั้งพวกนาค ครุฑ ยักษ์ คนธรรพ์ หรือเหล่าเทวดา
ต่างมีใจเป็นหนึ่งเดียวอยู่กับพระรัตนตรัย เรื่องราวยังไม่จบ ใน
โอกาสต่อไปหลวงพ่จะนำมาเล่าต่ออีก

